

VÉGHNÉ ILKÓ GYÖRGYI AZ ÉN HITVALLÁSOM

Hiszek a világ teremttségében. Hiszem, hogy a teremtésnek és az életnek értelmes célja van, amit töredékesen, de egyre jobban megismerhetünk értelmünkkel.

Hiszek a világ fejlődésében, és abban, hogy a teremtmények a teremtő erő részesei, akik szükségszerűen és szabadon folytatják a teremtés művét.

Hiszem, hogy a megismerés, az alkotás igénye és a szeretés-viszontszeretés iránti emberi vágy a Teremtő ereje („szelleme”, lenyomata) bennünk.

Hiszem, hogy a földi élet alakítása az embereken is múlik, s ennek magatartásbeli jó útját Jézus is deklarálta: a Teremtő terve akkor tud kivirágozni a Földön, ha az emberek szelíden, osztozva, egymást szolgálva élnek-viselkednek.

Hiszem, hogy a jézusi tanítás és példa követése (utánzása) boldogítja az embert, s a baráti szeretetközösségekbe kapcsolódás segíti az igaznak gondolt életforma megvalósulását és továbbadását.

Hiszem, hogy a hétköznapi, szokványos fizikai kapcsolatokon túl különleges („szeretetmágneses” ©) csatornákon is összeköttetésbe lehet kerülni a Teremtő erejével, és az egymásra hangolódott emberek is tudnak ilyen kontaktust létrehozni.

PS:

Nincs szilárd meggyőződésesem arról, mi lesz az ember sorsa a halál után.

Értelmetlennek tűnik a teljes megsemmisülés, de nem zárható ki, de az egyszerű anyagi körforgás - teória annyira szimpla és méltatlan a teremtés és fejlődés csodájához képest.

Mindig szerettem olvasni János evangéliumában az „Atyám házában sok lakóhely van” biztatást - remélve, hogy odatartunk (valahová...).

***

VINCZÉNÉ GÉCZY GABRIELLA CREDO

Hiszem, hogy van értelme élni, hogy nem értelmetlenül és tehetetlenül viseljük el a létet.

Hiszem, hogy van cselekvő, alkotó erőm, amivel jobbá tehetem magam és környezetem életét. Hiszem, hogy van hatásom a világra, hatásom, mellyel megváltoztathatom a világot.

Hiszem, hogy ezt a képességet Istentől kaptam. A képesség optimális működési módját ő határozta meg számomra. Hiszem, hogy ezt a képességet valamilyen

mértékben és formában minden élő ugyanúgy megkapta.

Hiszem, hogy a képesség kibontakoztatása eseti gondolatokban, érzésekben, szavakban, cselekedetekben, valamint a történesekben való részvétel módjában valósul meg. Hiszem, hogy a képesség használatával közösség jön létre - vérségi, testvéri, baráti.

Hiszem, hogy az életem a találkozásokon múlik. Találkozáson az Atyával, a Fiúval és a Szentlélekkel, találkozásokon embertársaimmal, akik tanítóim és rászorulóim is egyben.

Hiszem, hogy a találkozásaim kapcsolatfelvételek, kapcsolatelmélyítések, fejlődési lehetőségek számomra.

Hiszem, hogy energiaáramlás részese vagyok, és fontos számomra, és valamennyi létező számára, hogy ne okozzak zárlatot értetlenséggel, hanyagsággal, tehetetlenséggel, értelmi, érzelmi vagy fizikai lustasággal, és kényelemszeretettel.

Hiszem, hogy minden kapcsolatfelvétel irányít, eligazít, felismerésekhez és feladatokhoz vezet. Az is, amire igent mondok, és az is, amire nemet.

Hiszem, hogy bocsánatot csak úgy nyerhetek, ha megbocsátok másoknak. Hiszem, hogy csak úgy tudok megbocsátani, ha Isten szemével nézem őket, ha a lényegüket törekszem megpillantani és nem állok meg sértő, vagy ellenszenves magatartásuk láttán.

Hiszem, hogy a találkozások és találkozástörténetek alkalmasak arra, hogy általuk szenteljem meg a mennyekben létező Atya nevét, találkozásaim révén valósul az akarata, és jön el az Ő országa bennem és körülöttem.

HOLLAI KERESZTÉLY

A TE AKARATOD...

A Te akaratod legyen meg itt a földön, amint a mennyekben is!

Bízom benne, hogy a Mennyei Atya nem despota, nem kényszeríti rám az akaratát, illetve az az akarata, hogy én teljesen jól érezzem magam; s még abba is beleegyezik, hogyha unom a sok jót, akkor készít nekem egy kis röggöt, göröngyöt is.

Képzetem.

Egy nagy-nagy üvegfal előtt élünk, s látjuk az üvegfalon túli életet is, tehát látjuk azt, hogy hogyan történne az életünk, ha nem rontanánk el azt állandóan. Látjuk az életünket ott, párhuzamosan, amikor is az Ő Akarata szerint folynak napjaink.

Szüleimet szent embereknek tartom, tehát szinte azonos az üvegfalon túli képem róluk, mint a valóságban megélt életem emlékei.

Megszülettem, szeretgettek, tápláltak, felöltöztettek, elindítottak az iskolába.

Én odaadón figyeltem a tanítónénire és mindig láttam az üvegfalon túli kisfiút, aki szintén szépen fegyelmezetten ül az iskolai padban.

Egyszer hintáztam az utca végét lezáró korláton, leestem, vérzett a fejem, édesapám rohant velem a kórházba. Így, egy kis seblázbán látom az üvegfalon túli kisfiút, aki fogja édesapja kezét és szépen kikerüli a korlátot – egy kis karc az üvegfalon.

Majd folydogál tovább az életem, s egyszer csak egészen elsötétül az üvegfal, nem látok semmit sem odaát, süllyedek és egyre átláthatatlanabb az elválasztó fal.

Ekkor eszembe jut a folytatás: „engedd el az adósságaimat, amint én is elengedem adósaimnak!” Nagy az adósságom, de ez a Mennyei Gazda gondja, nekem csak meg kell kísérlem az én adósaimmal rendezni az ügyeimet: - persze, az én adósom is ember; nekem rontott, amikor azt hitte, hogy kereszteztem az ő útjait; nekem is mindig habzott a szám, amikor más véleményre jutottam vele szemben. Béküljünk ki!

Jé, egyszer csak megint átlátható az üvegfal, s kezd szépen párhuzamosan menni az ottani életem az ittenivel.

Mi történt? Meglett az Ő akarata itt a földön is!

Tovább folydogál az életem, néha megint valami piszok ráfröccsen a falra, de igyekszem pucolgatni, ahogyan telik tőlem.

Valami éneket hallok: „Requiem aeternam dona ei, Domine”.

Eltűnt az üvegfal, s a perspektívám a Végtelenbe nyílt; most már csak a Végtelen Szeretet akarata létezik!

Pomáz, 2018. máj. 20

MIKLOVICZ LÁSZLÓ PÜNKÖSDI HOMÍLIA...

*Apcs.2.1-11.;
1Kor12.3-7,12-13.;
Jn.20.19-23.*

Köszöntés: Ismét a bőség zavarával kell megküzdenuünk, mármint a szentírási részek által kínált kincseket illetően. A mai nap elmékedése témájaként az apostolok csel-i eseménysora kívánczozna, hiszen pünkösöd –az Egyház, a közösség születésnapja -- előestéje van. Merítünk gondolatokat ebből a részből és természetesen az ev. –ből is. Amikor visszatekintünk az akkori pünkösdi eseményekre az nem nosztalgiazás akar lenni, mint ahogyan néhány ünnepünkre ez

jellemző, hanem a régmúlt tapasztalata alapján tanulságokat akarunk megfogalmazni a magunk számára.

Kezdjük egy kis történeti visszatekintéssel! Az ószövetségi zsidó nép vallási gyakorlatában pünkösöd, a sínai szövetség, Szináj hegyi törvényadás emléknepje, az új kenyér ünnepe volt.

Az egyiptomi szolgaságból való szabadulás csak a lélek és szellem szabadságának elérkezésével válhatott teljessé. Ezen az ünnepen ezt a teljessé vált szabadságot is ünnepli a zsidóság. Tulajdonképpen a nép születésének is tartják az évfordulót, ugyanis a törvények tették néppé, sőt választott néppé a zsidóságot. Akkor is a jelei a szélzúgás és tűz volt, Isten jelenlétének, a kegyelem kiáradásának jelei.

Amikor az Apcs. ímént olvasott eseményeire tekintünk, feltételezhetjük, hogy a tanítványok ennek az ünnepnek a kapcsán is tartózkodnak együtt. Mi történhetett még itt az emeleti teremben? Vajon mivel foglalkoztak azon kívül, hogy még 50 nappal Mesterük megfeszítése után is féltek. Bizonyára beszélgettek, vitatkoztak, imádkoztak és próbálták lelkileg-szellemileg feldolgozni a húsvéti eseményeket és egyáltalán Jézussal kapcsolatban átélt történéseket. Azt a kettősséget is feltételezhetjük, hogy átélték a hagyományos ünnepet, felidéztek Ezekiel próféta szavát: "Új szövetséget kötök veletek...akkor majd...új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek...Az én Lelkemet oltom belétek..." Ugyanakkor visszagondolhattak Jézus biztató szavaira is, amely szerint megígérte, hogy elküldi a Szentlelket. A történelem mintha megismételne önmagát, csak egy egészen más minőségi szinten.

A Lélek lángnyelvek formájában reá szállt a tanítványokra, mintegy beteljesítve a próféta szavait. És most egy egyszerű következtetést próbálunk megfogalmazni a történéseket látva. A Szentlelket azok kapják meg, akik Istenre figyelő közösséget alkotnak és meg akarják érteni, hogy mit kíván tőlük a szerető Mesterük, Jézus a Krisztus. Sőt nem csak érteni akarják, hanem a megvalósításán is fáradoznak.

Miben nyilvánul meg a Lélek működése? Az események megértésében, a bátorságban, a missziós küldetés megvalósulásában, az igehirdetésben. Most tekintsünk egy pillanatra a mi közösségi vagy éppen az egyéni megnyilvánulásainkra. Kimutathatóak-e ezek az életmegnyilvánulások? Ha nem, vagy csak részben, akkor mi a teendőnk?

Az előző gondolatok csupán érintették az első pünkösdi élményét, de ezzel nem érhetjük be. Gondolkodjunk, beszéljünk ezekről még családban, baráti körben, alkalmas időben. Foglalkoztassanak bennünket ezek a gondolatok! Sőt ezek foglalkoztassanak elsősorban. Mondhatjuk ezt Jézusunk felszólítása alapján: „Ti keressétek elsősorban az I.O-át és az az ő igazságát és a